

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/467/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613210431
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3613210431.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovcej v právnej veci navrhovateľky: R. E., bytom R., E. Y. XXX/XX, proti odporkyni: Y. N., o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 09. marca 2015, č.k. 5C/140/2014-286, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala od odporkyne náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 165 000 eur a ospravedlnenia ako bývalej vedúcej školskej jedálne, ktorá je bezúhonná osoba a nikdy sa nedopustila počas výkonu práce vedúcej školskej jedálne protiprávneho konania na tom základe, že bolo poškodené jej meno trestným konaním, ktoré trvalo od roku 2001 do roku 2012 a zverejnením žaloby na internete. Navrhovateľke súd uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov konania v sume 35,23 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ust. § 11 , § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný. Súd mal za to, že v danom prípade zásah do práva na ochranu osobnosti, ku ktorému došlo v rámci úradného konania, nevybočil z medzí daných právnymi predpismi a v súlade so zákonnými podmienkami bolo začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie tohto rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania, a to ani v prípade, ak sa neskôr preukáže, že nebolo vydané dôvodne. V danom prípade malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv navrhovateľky zverejnením uznesenia NS SR č.k. Ndt 13/2008 na webovej stránke Najvyššieho súdu SR. Predmetné rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a bolo aj zákonným spôsobom zverejnené ako zanonymizované, v ktorom bolo označenie navrhovateľky zverejnené v súlade s právnymi predpismi P.G., teda zverejnením uvedeného rozhodnutia nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv navrhovateľky. Ďalej uviedol, že navrhovateľka namietala priesťahy v súdnom konaní, pričom súd nie je oprávnený riešiť priesťahy v súdnom konaní. Pokiaľ malo ďalej dôjsť k zásahu do osobnostných práv navrhovateľky rozhodnutím Mesta R. pre údajný skutok, ktorý sa nestal - vypílenie dvoch tují navrhovateľkou, uvedené rozhodnutie bolo zrušené. Vydanie tohto rozhodnutia nie je teda spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľky. V prípade zániku členstva navrhovateľky v Y. R., k tomuto došlo z dôvodu, že navrhovateľka previedla byť na svoju dcéru, teda nespĺnila hmotnoprávnu podmienku členstva v Y. a ide o zákonný postup príslušného orgánu, ktorý nie je spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľky. Pokiaľ ide o skončenie pracovného pomeru navrhovateľky, bývalý Okresný úrad R. s ňou skončil pracovný pomer neplatne. V súdnom konaní bola navrhovateľke priznaná náhrada mzdy a navrhovateľka mal právo vrátiť sa

na pôvodné miesto, avšak medzičasom Základná škola R. získala právnu subjektivitu a pre vznik štátnozamestnaneckého pomeru sa vyžadovalo, aby navrhovateľka zložila sľub štátneho zamestnanca, čo neurobila. Následne jej žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru bola právoplatne zamietnutá. Ďalej súd uviedol, že pokiaľ ide o invaliditu navrhovateľky a zhoršenie jej zdravotného stavu, ktoré nastalo 16.07.2008, je potrebné konštatovať, že rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 21.02.2005, č.k. 1T 153/01-797 bola navrhovateľka oslobodená spod obžaloby, i keď neprávoplatne. Uznesením Krajského súdu Nitra bol tento rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, pričom navrhovateľka nepredložila žiaden dôkaz o tom, že by jej invalidita a zhoršenie zdravotného stavu bolo v príčinnej súvislosti s konaním odporkyne, ktoré by bolo spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľky. Súd zamietol návrhy navrhovateľky na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov, lebo nemal preukázanú pasívnu vecnú legitimáciu odporkyne v konaní. Súd ďalej uviedol, s poukazom na rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 201/2007, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že navrhovateľka je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené, čo v danom konaní preukázané nebolo a zistenie, že odporkyňa ako právnická osoba sa dopustila konania, ktoré navrhovateľka považovala za zásah do jej chránených práv a z ktorých vyvodzovala svoje právo na ochranu osobnosti. Súd mal za to, že osobnostné práva navrhovateľky neboli porušené alebo ohrozené a odporkyňa sa nedopustila konania, ktoré navrhovateľka považovala v konaní za zásah do jej osobnostných práv, z ktorého vyvodzovala svoje právo na ochranu osobnosti. Teda odporkyňa nie je nositeľom právnej povinnosti, vyplývajúcej z hmotného práva a teda nie je pasívne vecne legitimovaná v konaní, pričom takýto nedostatok vecnej pasívnej legitimácie v konaní vedie vždy k zamietnutiu návrhu. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv nemožno štát- Y. - stotožniť s odlišnými subjektmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzickej osoby. Odporkyňa teda nie je vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 11 až 13 občianskeho zákonníka vecne pasívne legitimovaná v konaní. Súd preto návrh pre nedostatok vecnej pasívnej legitimácie v konaní zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporkyňa priznal náhradu za cestovné dňa 03.02.2015 v sume 19,08 eur (z U. do R. a späť) a dňa 20.02.2015 v sume 16,15 eur, spolu v sume 35,23 eur.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Je toho názoru, že rozhodnutie je nesprávne v celom rozsahu. Na zistenie skutkového stavu je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, ktoré nemožno vykonať v odvolacom konaní, pričom rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Má za to, že súd nesprávne zamietol jej návrh pre nedostatok vecnej pasívnej legitimácie. Podľa jej názoru má Y. republika z hmotnoprávneho hľadiska pasívnu legitimáciu a kto je oprávnený konať pred súdom za štát upravuje § 21 ods. 4 O.s.p. Ako aj zástupca odporkyne sám uviedol, že pod rezort MS SR patria súdy a iné, je nepochybné, že v predmetnom spore ide práve o nezákonné rozhodnutia súdov, dôkazom je právoplatné oslobodenie spod žaloby zo dňa 12.03.2012. Rovnako aj zverejnené rozhodnutie na internete je rozhodnutie z trestného konania. Má za to, že rozsudok nie je vydaný v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Navyiac súd pred rozhodnutím si nepripojil trestný spis ani ostatné zrušené súdne rozhodnutia, tak nemohol vec náležite posúdiť. V konaní navrhla vypočuť svedkov a priložiť ostatné kópie spisov (aj občianskoprávných), čo súd zamietol. Ďalej navrhovateľka v odvolaní poukazovala na súdne konania, v ktorých bola účastníčkou konania, tieto rozhodnutia podrobne rozoberá a zdôrazňuje konkrétne fakty z konania o neplatnosť jej výpovede, na základe čoho konštatuje, že keďže aj v iných konaniach rozhodovala v jej veciach JUDr. U., ktorá jej návrhy zamietla, táto sudkyňa je voči nej zaujatá. Poukázala na to, že predmetná vec pôvodne napadla tejto sudkyňa, ktorá vec postúpila z dôvodu miestnej príslušnosti na Okresný súd Bratislava I, pričom po rozhodnutí Krajského súdu Bratislava, že na konanie je príslušný Okresný súd Partizánske, sa táto vec zasa dostala k sudkyňi JUDr. U., čo nepovažuje za náhodu. Ďalej poukazovala na skutočnosti, týkajúce sa konania o zrušenie jej členstva v bytovom družstve a postup sudkyne v tomto konaní. Žiadala, aby po zrušení veci vo veci konal iný nezaujatý sudca.

K odvolaniu navrhovateľky sa odporkyňa písomne nevyjadrila.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť, pretože je vo výroku vecne správny.

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len skutočnosťami taxatívne uvedenými pod písm. a) až f) tohto zákonného ustanovenia.

Navrhovateľka vo svojom odvolaní uplatňuje viacero odvolacích dôvodov. Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, krajský súd zistil, že odvolacie dôvody nie sú naplnené.

V prvom rade navrhovateľka namieta, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.

Vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci je sudca, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti (ust. § 14 ods. 1 O.s.p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu však nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v jeho postupe v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O.s.p.). Zaujatosť sudkyne vo veci navrhovateľka vyvodzuje z predchádzajúceho konania a rozhodovania sudkyne v jej iných veciach, v ktorých boli jej návrhy zamietnuté, teda v ktorých konaniach bola neúspešná a taktiež zo skutočnosti, že v danej veci sa opakovane spis po vyslovení miestnej nepríslušnosti Okresným súdom Bratislava I „dostal“ k JUDr. U.. Uvedené námietky predstavujú práve postup sudcu v konaní, čo vzhľadom na citované ustanovenie § 14 ods. 3 O.s.p. nie je dôvodom pre vylúčenie sudcu. Pokiaľ ide o „ nápad predmetnej veci“ opakovane sudkyňi JUDr. U. po rozhodnutí Krajského súdu Bratislava o miestnej príslušnosti Okresného súdu Partizánske na prejednanie a rozhodnutie danej veci, je potrebné uviesť, že táto vec bola sudkyňi dňa 08.07.2014 pridelená náhodným výberom (viď čl. 53 spisu). Ide iba o subjektívny názor navrhovateľky, že nie je náhodou, že spis sa opakovane dostal k tejto sudkyňi a dokonca pod rovnakým číslom (pôvodne 5C/140/2013 a následne 5C/140/2014), z ktorého názoru (dojmu) nemožno objektívne dôvodiť pomer sudcu k veci, účastníkom alebo ich zástupcom a ani objektívne zdanie takéhoto pomeru ako jediné dôvody zakladajúce zaujatosť sudcu. Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. spočívajúci v zaujatosti sudcu tak nebol naplnený.

Navrhovateľka ďalej uplatňuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p., teda, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Navrhovateľka uvádza ako nevykonané dôkazy - vypočutie svedkov, priloženie navrhnutých spisov Okresného súdu Partizánske. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že súd k vykonaniu týchto dôkazov nepristúpil z dôvodu, že tieto dôkazy bolo nadbytočné vykonať, keď súd nemal preukázanú pasívnu vecnú legitímáciu odporkyne v konaní.

Odvolaací súd uvádza, že princíp voľného hodnotenia dôkazov, zakotvený v zákonnej právnej úprave konania pred súdmi, ktorá ustanovuje podmienky uplatňovania základného práva na súdnu ochranu v spojení so zásadami spravodlivého procesu a zásadou spravodlivého rozhodnutia veci, umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Teda súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, pokiaľ tým neporuší zásady spravodlivého procesu (článok 6 ods. 1 Dohovoru), t. j. ak po starostlivom zvážení "všetkého, čo vyšlo za konania najavo", vrátane skutočností, uvádzaných účastníkmi konania, dospeje k záveru, že ďalšie dokazovanie už pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné spravodlivé rozhodnutie vo veci nie je potrebné. Povinnosťou súdu je korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania, a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). V tomto smere sa súd prvého stupňa dostatočne vyrovnal s otázkou ďalšieho doplnenia dokazovania, dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie nevykonať navrhnuté dôkazy, pričom navrhovateľka v podanom odvolaní neuviedla také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho postup by bol neakceptovateľný. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil, keď ďalšie dôkazy nevykonal, nakoľko ďalšie dokazovanie, vytýkané v podanom odvolaní, nemohlo preukázať skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť iný právny záver. V prejednávanej veci ďalej odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v ust. § 132 O.s.p., pri ktorom nezistil odvolací súd logické, ani faktické rozpory.

Ako ďalší odvolací dôvod navrhovateľka uplatňuje, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Tento dôvod je daný v prípade mylnej aplikácie výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V danej veci súd prvého stupňa na vec správne aplikoval ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré v rozsudku aj cituje.

Občiansky zákonník v § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však nepochybne aktívne konanie, ako aj pasívne správanie, ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmto sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§13 ods. 1 OZ). Ak by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba taktiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§13 ods. 2 OZ).

Predpokladom úspechu v konaní na ochranu osobnosti je potom to, že došlo k neoprávnenému zásahu, ale aj to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom oprávnenia je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti alebo odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnené zasahujúceho do chránených osobnostných práv. Pred riešením otázky nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmu, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch a pod. súd musí v prvom rade riešiť otázku, do koho práv bolo zasiahnuté a kto sa zásahu dopustil.- Preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že navrhovateľ je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že odporca sa dopustil tohto konania, ktoré navrhovateľ v konaní považoval za zásah do jeho chránených práv a z ktorého vyvodil svoje právo na ochranu osobnosti. Ide o skúmanie, kto je v konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitimáciou je pritom stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden nositeľom oprávnenia a druhý je nositeľom právnej povinnosti, pričom nedostatok vecnej legitimácie vždy vedie k zamietnutiu návrhu.

V danej veci súd prvého stupňa správne konštatoval nedostatok vecnej pasívnej legitimácie odporkyne v konaní, keď navrhovateľka tvrdí, že k zásahu do jej osobnostných práv došlo postupom v trestnom konaní a tiež zverejnením uznesenia o neodňatí trestnej veci proti nej pre trestný čin sprenevery Okresnému súdu Topoľčany na internetovej stránke NS SR.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že odporkyňa sa nedopustila vytýkaného konania, nevedla trestné konanie proti navrhovateľke a rovnako nezverejnila uznesenie o neodňatí trestnej veci na stránke Najvyššieho súdu SR a teda nepochybne nezasiahla do osobnostných práv navrhovateľky. S poukazom na platnú judikatúru v otázke vecnej pasívnej legitimácie (uznesenie NS SR č.k. 3 Cdo 201/2007 zo dňa 30.07.2008) je potrebné uviesť, že z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv nemožno štát (Y.) ani ústredný orgán štátnej správy pre súdy a väzenstvo (Ministerstvo spravodlivosti SR) stotožňovať s inými, odlišnými subjektmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb. To je práve rozdiel od konania o zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup podľa osobitného predpisu.

Naviac je potrebné zdôrazniť, ako to správne konštatuje aj súd prvého stupňa a judikoval NS SR v rozsudku zo dňa 19.05.2010, č.k.5 Cdo 108/2009, že ak bolo voči fyzickej osobe v súlade s podmienkami stanovenými zákonom vznesené obvinenie a podaná obžaloba a aj všetky ďalšie úkony v trestnom

konaní vykonávané v medziach zákona, nepredstavuje vznesenie obvinenia, podanie obžaloby a ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní voči obvinenej osobe neoprávnený zásah do osobnostných práv, chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka, a to ani v prípade, že neskôr dôjde k jej oslobodeniu spod obžaloby, ako tomu bolo v danom prípade.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu zodpovedá požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri svojom závere o zamietnutí návrhu voči odporkyni, pričom odvolací súd konštatuje správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa. Skutočnosť, že sa navrhovateľka s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti a nepreskúmateľnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Navrhovateľka vo svojom rozsiahlom odvolaní uvádzala skutočnosti, ktoré nesúvisia s daným konaním, rozoberá priebeh trestného konania, skutočnosti, týkajúce sa rozviazania pracovného pomeru, zániku členstva v Y., odbornej kvalifikácie hlavnej kuchárky a iné, ku ktorým odvolací súd uvádza, že tieto nemôžu byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

Odvolací súd sa nezaoberal všetkými námietkami navrhovateľky, obsiahnutými v jej rozsiahlom odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v tomto konaní žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.